

ÖLANDSBROTEN

JOHANNA
MO

MITTLANDET

Romanus & Selling

JOHANNA MO

Mittlandet

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV JOHANNA MO
PÅ ROMANUS & SELLING

Nattsångaren (2020)
Skuggliljan (2021)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-02-7
Copyright © Johanna Mo 2022
enligt avtal med Ahlander Agency AB
Omslag: Maria Sundberg
Tryck: ScandBook, EU 2022

Den sista dagen

Munnen är full av blod och han spottar, tvingar benen att röra sig snabbare. Stegen bakom kommer allt närmare. De flåsande andetagen. Träden är svåra att se i mörkret, men om han följer stigen når han ut till vägen. Han måste dit. Måste. Snart borde han känna asfalten under fötterna.

Plötsligt ligger han på rygg. Chocken gör intrycken svåra att pussla ihop. Han förstår inte vad han sprang in i, det var inte ett träd. Han välter sig åt sidan för att ta sig upp, men de flåsande andetagen är över honom. Händer vräker honom tillbaka, klämmer åt om hans hals. Han får ingen luft.

Sluta! Han vill vädja, be om ursäkt, förklara att allt är en missuppfattning, men han kan varken andas eller prata. Ilskan och hatet trycker honom neråt. Tar sig in i honom. Han letar efter kraften i vreden, men den sjunker vidare ner i marken. Något vått faller i ansiktet. Saliv, tårar eller regn? Synen försvinner och han känner inte händerna längre – bara den ljumna sommarluften. Det är nog en sådan där tropisk natt eller vad det kallas.

Jag tog studenten. Jag är fri. Han vill skratta igen, som så många gånger tidigare idag, men det går inte. Kroppen rycker till. Den protesterar åt honom, väcker honom ur förlamningen.

På något sätt lyckas han vrida huvudet så att lite luft tar sig förbi händerna. Han kränger med kroppen och pressar upp ögonlocken. Det lyser inne i skogen. Någon sitter hukad vid ett av träden. Förvånad kommer han av sig. Så minns han, och först nu förstår han vad han faktiskt ser, men det är för sent. Greppet har hårdnat. Han försöker sparka med benen, slå med armarna, men de lyder inte. Inget lyder längre. Händerna runt halsen tvingar bort allt.

FREDAG 13 DECEMBER

Kapitel I

Sängen var varmare än soffan på bottenvåningen, så Hanna Duncker hade krupit ner under duntäcket och låg lutad mot ett gäng stora kuddar med plattan i knäet. Det hade varit vår när hon flyttat till Kleva. Nu var det vinter och minusgrader och huset kändes kallt och dragigt, trots att termometern påstod att det var tjuugo grader inomhus.

Hanna gäspade och tryckte fram ett nytt avsnitt av Downton Abbey. Egentligen skulle hon ha varit hemma hos Isak ikväll. Det var ändå lucia. Men Isak hade messat imorse och sagt att han hade både ont i halsen och huvudvärk. Istället för lyxig trerätters hade det blivit rester ur frysen, sedan smågodis och seriemaraton i sängen. Hon var snart klar med tredje säsongen och hon förstod inte hur hon hade kunnat missa serien. Bäst var Maggie Smith i rollen som lady Violet, den brittiska överklassfamiljens bitska överhuvud.

Hannas fokus gled iväg från skärmen. Behovet av fiktiv kärlek i vackra miljöer hade minskat sedan Isak kom in i hennes liv. I förrgår hade de varit på middag hemma hos Rebecka och Petri. Det var första gången hon och Isak hade träffat Rebecka som ett par och vännen hade verkat så glad för hennes skull. Livet trevade sig vidare för Rebecka, trots förlusten. Det var nu

sju månader sedan hennes barn Joel hade dött. Rebecka hörde ofta av sig och ville ses. Vännen behövde henne och egentligen ville Hanna inget hellre än att vårda relationen. Ändå sa hon oftast nej. Det hon borde berätta för Rebecka låg i vägen. Det hon fått veta i höstas, när hennes bror Kristoffer plötsligt dök upp utanför hennes dörr.

Hanna tryckte på paus och sträckte sig efter mobilen. Letade fram Rebeckas nummer. Stirrade på det en lång stund innan hon klickade bort det. Hon kunde inte ringa vid den här tiden. Klockan var nästan tio och hon ville inte råka väcka Molly. Istället letade hon fram bilden som Rebecka hade messat tidigare idag. Den där Molly stod i sitt vita lucialinne, med ljuskronan i håret och log lyckligt in i kameran. Bilden var tagen utanför Gårdby skola, där hon och Rebecka också hade gått när de var små.

Längtan efter Isak grep tag i henne, men hon kunde inte ringa honom heller. Med tanke på att han mådde dåligt sov han säkert redan. *Är du vaken?* messade hon. När några minuter hade gått utan att hon fått ett svar skickade Hanna iväg ett bultande hjärta och lade ifrån sig telefonen. Efter ännu en gäspning hamnade även plattan på nattduksbordet. Så trött som hon var skulle hon kanske kunna sova. Hon föste undan de stora prydnadskuddarna. Kinden mot det vita, fluffiga. Förhoppningsvis mådde Isak bättre imorgon.

Isak stod lutad mot en av pelarna utanför polishuset. Vad gör han på mitt jobb? tänkte Hanna. Glatt överraskad sprang hon mot honom, fötterna nuddade knappt marken, men hon stannade tvärt när hon såg hans ansikte. Han stirrade på henne med ögon smala av irritation.

Isaks ansikte gled över i Kristoffers. Hennes bror öppnade munnen och hon visste vad han skulle säga. Hon kunde samtalet utantill. Samtalet de haft efter att hon motvilligt släppt in honom till sitt vardagsrum.

Jag var med när Ester Jensen dog.

Kroppen blev lika chockad som då. På något underligt sätt var Hanna medveten om att hon drömde, och det var som om drömmandet tog bort alla spärrar. Hon kunde över huvud taget inte värja sig och hon ville bort. I drömmen blundade hon hårt. När hon öppnade ögonen satt hon kvar i soffan med Kristoffer. Exakt som de hade gjort. Till och med det halvtomma vattenglaset stod på pallen hon använde som soffbord.

Vad då var med? frågade hon. Dödade du henne?

Kristoffer dolde ansiktet i händerna. Snyftningar bröt sönder hans berättelse. Varför var det så varmt? Kroppen var klabbig av svett. Det stämde inte. Så här varmt hade det inte varit när Kristoffer var hos henne. Hanna både ville och ville inte stanna kvar i drömmen. En del av henne hoppades att hans berättelse skulle förändras, bli en som var lättare att stå ut med.

Drömmen var borta. Hon låg och stirrade upp mot taket som inte syntes. Den trötta hjärnan försökte förstå intrycken: värmen, det knastrande ljudet, den skarpa stickande lukten.

Helvete. Huset brinner.

Hanna slog i snedtaket när hon kastade sig upp. Rummet snurrade till, men hon lyckades ta sig till dörren. Den var inte helt stängd och med armbågen föste hon den utåt. Tjock rök vällde upp från bottenvåningen. Den vägen skulle hon inte kunna ta sig ut. Hon vände och rusade fram till natteduksbordet och slet åt sig mobilen. Behövde hon något mer? Golvet var varmt under fötterna och det gick inte att tänka. Det enda hon visste var att hon måste härifrån. Hon sköt upp fönstret som vette mot baksidan. Kallluften gjorde henne medveten om att hon bara hade linne och trosor på sig, och hon rev åt sig morgonrocken. Drog på sig den samtidigt som hon tittade neråt. Lågorna slickade husväggen. Hon skulle inte kunna hålla sig fast i fönsterkarmen för att göra fallet mindre. Hon skulle bli tvungen att hoppa.

Att försöka knöla ut madrassen eller något annat mjukt genom fönstret fanns det inte tid till. Hanna stoppade ner telefonen i fickan, lyfte dit stolen och slängde ut kläderna som hängde över den. Sedan klev hon upp och satte ena foten på fönsterbrädan, grep tag i karmen. Marken var snötäckt, men snön var inte mer än någon decimeter djup. Rakt under henne fanns verandan som var ett par meter bred – utanför den började gräset. Det var dit hon måste försöka nå.

Hanna svalde och kastade sig ut.

Redan i luften förstod hon att hon inte skulle nå gräsmattan. Verandan var åtminstone av trä, inte sten som grannen Ingrids. Hon försökte göra sig liten och mjuk. Morgonrocken gled upp när hon slog i verandan och rullade runt. Snön var överallt. En iskall omfamning som tömde henne på luft och dövade smärtan. Fallet hade dämpats av snön och hon trodde inte att någonting var brutet.

Hanna vände sig mot huset. Lågorna gick hela vägen upp till fönstret nu. Hon hade inte haft många sekunder till godo. Snabbt skyndade hon fram och slet åt sig jeansen. En vindpust måste ha fört den tunna tröjan mot huset, för hon kunde se att den brann. Hettan mot ansiktet var olidlig. När hon kommit tillräckligt långt ifrån drog hon på sig jeansen, fick upp telefonen och ringde larmnumret.

Lågorna mötte varandra ovanför taket, som vänner som inte hade setts på länge. Huset skulle inte gå att rädda. Nu slipper jag frysa i det, tänkte hon, sekunden efter kom gråten. Huset i Kleva hade räddat henne när hon flyttade hem till Öland efter åren i Stockholm. Veckan då hon tog studenten hade hennes pappa anhallits för mord och det hade fått henne att fly. Längtan och tvivlen hade drivit henne tillbaka, och hon hade haft rätt. Trots att pappa dömts hade han inte varit skyldig. Åtminstone inte till mord.

Hanna stirrade mot lågorna, men det var inte längre dem hon såg, utan sin pappa Lars. Hans plågade ansikte när han satt mittemot henne i besöksrummet på fängelset. Istället för att lita på sin instinkt hade hon pressat honom.

Varför dödade du Ester Jensen?

Svaret som då hade gjort henne så arg:

Det var inte meningen.

Hon önskade att hon hade gett honom en kram, hjälpt honom att öppna sig den vägen. Istället hade hon rest sig upp och gått.

